

Шайновъ. (Като изгледва Камбурова знаменателно). Много се зарадва. Зеръ ще си погугукате двамцата. Хайде, хайде. . .

(Иванчо влиза)

Иванчо. Господинъ Градинаровъ чака. Камбуровъ. (Отваря вратата). Заповядайте, господинъ Градинаровъ.

Градинаровъ. Азъ съмъ човѣкъ съ обществено положение и това, което загатвате за мене.

Шайновъ. Но то е тъй написано, че само вие можете да се сетите. Така че вашата личностъ е още запазена предъ близкитѣ ви. Нашата редакцията знае какво върши.

Градинаровъ. Да, но азъ като прочетохъ. . . Знаете. . . Не господинъ Шайновъ! това е страшно, то е убийствено.

Шайновъ. Но затова има леснина.

Градинаровъ. Дано.

Шайновъ. Разбира се.

Градинаровъ. Тогава азъ ще ви помоля. Направете това. Че помислете какво става съ мене! Старъ човѣкъ, жена, възрастни деца. . .

Шайновъ. Да. Това го имавме предъ видъ. И щомъ у васъ има желание.

Градинаровъ. Не желание, а какъ да кажа, азъ бихъ казалъ. . .

Шайновъ. Лесно ще стане това, господинъ Градинаровъ. У насъ има всичкото желание. . . Само, че тоя, който ни дава сведенията.

Градинаровъ. Кажете ми кой е — азъ ще се срещна съ него.